

Thần Tiên Thú

Contents

Thần Tiên Thú	1
1. Chương 1: Tìm Thú	1
2. Chương 2: Bắt Giao Long	2
3. Chương 3: Ở Trọ	4
4. Chương 4: Cướp Bóc	4
5. Chương 5: Nhận Người Thân	6
6. Chương 6: Thanh Long	8

Thần Tiên Thú

Giới thiệu

Editor / Post-er : BoanThế loại: Huyền huyền, truyện ngắn, dễ thương.... Hứa Đình sao bao năm tu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-tien-thu>

1. Chương 1: Tìm Thú

Đời Đường, năm Thái Tông ngự trị lấy niên hiệu là Trinh Quán, thiên hạ đại trị (* an ninh và trật tự), tứ hải thanh bình. Lúc này Hán Triều diệt vong đã gần được bốn trăm năm. Tam quốc phát động chiến tranh tranh giành Trung nguyên, chia ba thiên hạ, gió lửa khói súng mù mịt, anh hùng mỹ nhân, sớm đã trở thành một huyền thoại, lặng lẽ trong sương khói phàm trần.

Thiên hạ thái bình, bầu trời cũng thái bình.

Trên thiên đình nhất phái hoà thuận vui vẻ, không khí ấm áp thân thiện như người một nhà. Một lần có một con hầu tử vì mạo phạm Ngọc Đế đã bị Phật Tổ Như Lai dùng năm ngón tay áp xuống nhân gian, không tài nào trở mình thoát ra được đành chịu bị nhốt ở đó suốt năm trăm năm, cây cỏ rêu phong đều bám đầy cổ và mặt. Ngọc Hoàng Đại Đế mỗi lần nghĩ đến việc này, tâm tình trở nên tốt hẳn. Vì thế, chúng thần tiên vừa ung dung tự tại vừa vui đùa vui vẻ.

Trên trời dưới đất khắp nơi đều an bình, một buổi sáng nọ, khi tất cả mọi người ai nấy đều vui vẻ, Hứa Đình đã đi đến bên cạnh đầm U Tức ở Trung Châu.

Hứa đình là một tiểu thần tiên, hắn đi đến bên cạnh đầm nước này, là muốn tự bắt cho mình một con tiên thú.

Hứa Đình ở chỗ Bảo Linh Đạo Quân tu đạo đã được một ngàn năm, gần đây công đức viên mãn thăng nhập vào tầng lớp tiên ban, trở thành một Tấn tiên. Vì để xứng đáng với cái danh hiệu tiên tử kia, Hứa Đình quyết định học hỏi nề nếp thói quen của chúng tiên nơi thiên đình, quyết tìm một con tiên thú thuần dưỡng để làm vật cưỡi.

Hơn nữa, tiểu tiên Hứa Đình cho rằng, bản thân mới vừa làm thần tiên, tiền độ sáng lạng vô cùng, tương lai không chừng còn có thể được thăng làm Thiên Vương hay là Thiên Tôn cũng là chuyện không biết chừng, cho nên con tiên thú này phải là một con vật nổi trội, cũng giống như mình, có tiền đồ vô lượng.

Bảo Linh Đạo Quân từng tặng hắn một con tiên hạc, Hứa Đình không hề vừa ý, cho rằng thần tiên dưỡng hạc thì có nhiều rồi, có chút tầm thường quá. Bảo Linh Đạo Quân toại ý hắn và cho hắn một tấm bản đồ, có đánh dấu hang ổ của Hỏa kỳ lân ở Tuyết Sơn phía cực Bắc. Hứa Đình cùng Hỏa kỳ lân đại chiến ba trăm hiệp, Hỏa kỳ lân phun lửa suýt tí nữa quay chín hắn. Hứa Đình cảm thấy con thú này quá hung dữ, ắt sẽ nhiều loạn thiên đình, vì thế dẹp nó qua một bên.

Từ đỉnh Tuyết Sơn đi xuống, Hứa Đình ở thế gian thoát cái đã mấy tháng, đi hỏi thăm khắp nơi xem trong truyền thuyết có con linh thú quý hiếm nào không, kết quả nghe mọi người đồn rằng ở trong đầm U Tức thuộc địa phận Trung Châu có một con Linh Giao, có thể nuốt mây phun sương, trở mình là khiến sóng biển dao động, vừa nghe đến thì tâm đã vô cùng xao động.

Giao Long, so với con rồng cũng còn kém chút ít, nhưng khi cưỡi lên thì coi như cũng có chút uy phong, dù là thân phận gì cũng đều được tôn lên một bậc. Hứa Đình quyết định sẽ đi bắt con Giao Long này.

Bên đầm U Tức gió lạnh vô cùng.

Chỉ có một con bò sát bốn chân, thân hình tròn trịa bụng bẫm ngời xồm bên bờ hồ, hai cái chân trước bé xíu đưa lên hì hục cào bới mớ đất cát, có vẻ như nó đang đào hang thì phải.

2. Chương 2: Bắt Giao Long

Con vật bốn chân ấy vừa đào đất vừa lẩm bẫm trong miệng mấy chữ, “Vì sao lại không lớn lên được, vì sao lại không lớn lên được.....” Hứa Đình nghe nó có thể nói chuyện thì vô cùng ngạc nhiên, phát hiện trên cơ thể bé nhỏ kia có tiên khí, nhìn không liên tưởng lên hỏi, “Cái này.....”

Con vật bốn chân kia ngẩng cái đầu tròn vo có hai cái sừng nho nhỏ cứng cáp phía trên lên, rất kinh ngạc mà nhìn Hứa Đình, phía sau cái thân hình bé xíu ngắn ngủn kia còn có một đôi cánh nho nhỏ, vừa xòe ra giờ đã khép lại. Con vật này có bộ dáng thật là đáng yêu quá đi. Hứa thần tiên cố gắng nở một nụ cười hết sức thân thiết, dịu dàng mà hỏi: “Người sống ở trong đầm nước này sao?”

Con vật bốn chân (* = tứ trảo trùng) ấy gật đầu. Hứa Đình lại hỏi: “Nghe nói trong đầm U Tức có mãnh giao, người có biết nó ẩnấp ở chỗ nào trong đầm này không?”

Tứ trảo trùng đôi mắt long lanh ngẩn lẹ, mơ hồ chớp chớp mắt hai cái, lắc đầu, chậm chạp mà nói, “Chưa từng nghe qua.”

Tứ trảo trùng nói chuyện ngữ điệu rất giống trẻ con, có vẻ như là loài bò sát nhỏ tuổi.

Không biết cũng không sao. Hứa Đình không hề hỏi nhiều, đi đến bên cạnh đầm nước, tay phải hướng vào bên trong lòng ngực tìm kiếm, lấy ra một bảo bối gọi là Phược Thần Hoàn (* giống như cái vòng còng khôn có tác dụng để trói lấy thần thú, yêu tinh,...), tay trái xuất một nhát kiếm bổ lên mặt nước, đem Phược Thần Hoàn ném lên giữa không trung, miệng niệm chú di động nó, hô một tiếng “Bắt lấy Linh Giao!”

Khí tiên trên kiếm xuất ra một làn sóng trắng xóa hướng thẳng trời xanh, Phược Thần Hoàn ở giữa không trung lóe lên kim quang vô cùng sáng chói.

Phước Thần Hoàn, là bảo bối độc môn thần bí của Bảo Linh Đạo Quân, từ thần ma cho đến thần tiên, rồi yêu tinh hay quỷ quái, bất kể là gì, cũng không hề bỏ sót, không hề thất bại.

Phước Thần Hoàn ở giữa không trung bắt chợt co lại rồi di chuyển, tạo thành một đường cong tao nhã, hướng bờ đầm mà túm lấy hai cái tay bé xíu còn dính bùn đất của tứ trảo trùng mà kéo xuống, trói lại thật chặt.

Ách, cái này.....

Hứa Đình gãi gãi sau gáy, cười trừ mà nói: “Sơ suất nhỏ, sơ xuất nhỏ.” Rồi niệm giải chú, đem Phước Thần Hoàn từ trên người tứ trảo trùng gỡ xuống, xoa xoa lên cái đầu tròn tròn của nó, ừm, thật nhẹ nhàng.” Bé ngoan, đại ca sẽ mời người ăn kẹo.”

Tứ trảo trùng tròn xoe mắt nhìn Hứa Đình, bộ dáng có vẻ như rất mơ màng.

Hứa Đình quay lại bên đầm, ném Phước Thần Hoàn lên trời, lại niệm chú, lại quát: “Đủ rồi, mau bắt lấy Linh Giao!”

Phước Thần Hoàn ở giữa không trung co tròn lại, vẫn hướng về phía đầu của tứ trảo trùng mà hạ xuống như cũ, trói chặt lại.

Ách ách, cái này, cái này.....

“Thành thật xin lỗi, thành thật xin lỗi, lại là sơ suất nhỏ nữa.” Rồi lại dịu dàng xoa xoa đỉnh đầu thẳng bé, “Xong việc nhất định sẽ mời người ăn kẹo, kẹo hoa quế.”

Tứ trảo trùng nhỏ giọng nói, “Ta thích táo.”

Vì thế Hứa tiên nhân đã hứa hẹn rằng sẽ cho tứ trảo trùng một giỏ táo không những lấp lánh ánh kim mà còn đỏ chín thơm ngon. Nhưng mà trong tay nải của Hứa tiên nhân đây ngoại trừ pháp bảo trừ yêu thì không còn gì nữa, hơn nữa y cũng không biết pháp thuật biến đá thành táo. Hứa tiên nhân từ xưa đến nay chưa từng gặp phải vấn đề khiến hấn đau đầu như vậy, hấn đã trót hứa một lời như thế, coi như việc này ắt phải thực hiện cho xong. Trên mặt tứ trảo trùng thoát cái hai má đã ửng đỏ vì vui mừng, hưng phấn mà rung rung cái cánh nhỏ, ngoan ngoãn theo hướng Hứa Đình chỉ mà trốn sau một tảng nham thạch.

Hứa Đình niệm phong quyết, phiên giang đảo hải (* sông cuộn biển gầm) mà khiến đầm nước chấn động, nước trong đầm bị cuộn thành một cột nước thẳng đứng cao vót thẳng hướng về phía chân trời, Hứa Đình lại xuất Phước Thần Hoàn ra, một lần nữa niệm chú ngữ khiến nó chuyển động, quát: “Bắt lấy Linh Giao!”

Nước trong đầm bị khuấy động đến cỡ này mà cũng chẳng thấy bóng dáng con Linh Giao nào hiện ra để liềm mạng với Hứa Đình, Phước Thần Hoàn ở giữa không trung kim quang chợt lóe lên rồi chớp lia lịa, xoay quanh, sau đó —

Thẳng tấp mà nhằm vào cái đầu tròn vo bé xíu đang lấp ló sau tảng nham thạch, kiên cố mà siết chặt nó.

Hứa Đình hoàn toàn ngây người ra.

Món bảo bối Phước Thần Hoàn này có một đặc tính hết sức độc đáo, nếu dùng nó liên tục ba lần bắt lấy một con linh thú, thì con linh thú kia nhất định sẽ trở thành sủng thú của chủ nhân Phước Thần Hoàn.

Hàn đầm bị quây đến rối tinh rối mù lên, đám tôm yêu, bạng (* con trai) tinh đều bơi vào bờ, ngồi ở bên đầm xem náo nhiệt, đám bạng tinh nữ hướng về phía Hứa Đình mà chỉ trỏ: “Ai dza, tiểu thần tiên thiệt là kỳ cục quá àh. Ý vào pháp lực cao cường của mình, đi ức hiếp một tiểu Thủy Giao yếu đuối.”

Hứa Đình vội xoay mạnh người sang chỗ khác, hai mắt lộ ra hồng ti: “Thủy Giao? Người nói..... Nó nó nó nó là Thủy Giao!”

Bạng tinh nữ gật đầu: “Đúng vậy, người không phải bắt nó suốt cả nửa ngày sao, chúng ta sống ở Hàn đầm này chỉ có duy nhất một mình nó là Thủy Giao. Ày ya, tiểu thần tiên, nó thực rất là ngoan áh, người không cần ức hiếp nó như thế đâu.”

Hứa đình chậm rãi quay đầu lại, bao nhiêu hi vọng trong mắt phút chốc tiêu tan, từ cái đầu tròn vo của tứ trảo trùng, đến cái bụng tròn tròn kia. Cả cái người bé xíu của nó đều bị Phước Thần Hoàn gắt gao siết

chặt, nhẹ nhàng run rẩy, cái đuôi ngắn ngủn khẽ vẩy vẩy, đập nhẹ xuống mặt đáy một cái, hai mắt ngập nước súc lệ nhìn Hứa Đình, ngập ngừng nói: “Thực xin lỗi, không phải ta không nói, ta không nghĩ người tới là để tìm ta.” Hai ngón tay ngỏ xiu bên tay trái và tay phải châu vào nhau và vụn vụn, “Tên ta là Kế Mông, có phải người muốn dẫn ta ra ngoài không?”

Trước mặt Hứa đình ngàn sao phấp phới vây quanh, mãnh giao a, mãnh giao

~~Nhưng mà, con tứ trảo trùng này đã muốn làm sủng thú của hần, Hứa Đình hữu khí vô lực hỏi: “Người, nguyện ý theo ta đi ra bên ngoài sao?”

Tứ trảo trùng cúi đầu, cái đuôi lại phát một cái lên mặt đất.”Đi ra bên ngoài, có tảo để ăn áh.” (^^)

3. Chương 3: Ở Trọ

Hứa thần tiên cứ như vậy mà mang theo tiểu sủng thú của hần lên đường. Cái cánh nhỏ xiu của tiểu Thủy Giao, thật sự bay rất chậm, Hứa Đình đành phải đem nó đặt ở trong tay nải sau lưng. Hứa Đình căn bản muốn mang nó trực tiếp quay trở về trời tìm sư phụ, để xem có biện pháp nào giải trừ sạch sẽ quan hệ chủ tớ của hai đứa không, nhưng hần còn nợ Kế Mông một giỏ tảo, chỉ có thể đi đến thị trấn lân cận phía trước mà mua.

Hứa Đình đi thẳng một mạch đến thị trấn, hi vọng rằng đến vùng sơn dã lân cận đó có thể kiếm được một hai con kỳ thú trong rừng, ai dè bốn bề đầu trống không vắng lặng. Khi đến thị trấn, trời cũng đã tối, mấy người bán tảo cũng sớm dọn hàng để trở về nhà mà ngủ, Hứa Đình thuê một gian phòng ở khách điểm, căn dặn chương quây phải chuẩn bị một cái thùng gỗ to, bên trong chứa đầy nước, đặt ở một góc sáng sửa trong phòng.

Kế Mông từ trong tay nải mà chui ra, liền chui vào tấm chăn trên giường lớn, cọt cọt cái đầu bé xiu trên tấm chăn bông mềm mại ấy, hai cái cánh nhỏ cũng vì thế mà khẽ lay động một cách thoải mái.

Hứa Đình túm lấy hai cái cánh bé xiu của nó mà xách lên: “Người, đi vào thùng kia mà ngủ.”

Tiểu Thủy Giao đôi mắt ngắn lệ chớp chớp, lưu luyến mà nhìn thoáng qua chiếc chăn bông mềm mại, yên lặng cúi đầu nói: “Vâng.”

Hứa Đình nhìn thấy nó run run hai cái cánh nhỏ mà lủi thủi bay về phía thùng gỗ, tự cảm thấy bản thân thật giống cái dạng người vô liêm sỉ đi bắt nạt trẻ thơ, nhin không được nói: “Này, người! Người là Thủy Giao, vẫn là ngủ trong nước thì sẽ tốt hơn.” Bóng dáng cô quạnh kia đang bay về phía thùng gỗ chợt dừng lại một chút, khẽ cúi đầu mà nhỏ giọng nói: “Phải, nhưng mà ta thích chăn bông hơn.”

Hứa thần tiên yên lặng không nói gì. Kế Mông xoay người, nói lí nhí trong miệng: “Thực ra, ta có thể ngủ ở một góc nhỏ trên giường. Ta cam đoan sẽ không chiếm chỗ của người đâu.”

Hứa Đình cảm thấy được bản thân mình bị đôi mắt ngắn lệ kia làm cho toàn thân run rẩy, lông tơ toàn thân cũng theo đó mà dựng cả lên, vô lực dùng tay lau mồ hôi đang thấm trên trán: “Được rồi..... Người..... Lại đây ngủ trên giường đi.”

Một cơ thể tròn vo bay vèo đến trước giường, một đầu chui vào trong chăn bông, hai cái cánh nhỏ ở bên người cũng lay động theo.

Hứa Đình đành cắn răng mà leo lên giường ngủ, cương nghị mà lên tiếng nói: “Chỉ là một góc giường thôi đó, nửa đêm mà bò lung tung thì bản tiên nhân sẽ ném người vào thùng gỗ kia mà ngủ áh.” Tiểu Thủy Giao co rúm bốn cái chân bé xiu lại mà ôm chặt một góc chăn, gật đầu lia lịa.

4. Chương 4: Cướp Bóc

Kỳ thật, con tứ trảo trùng này quả là một vật nuôi ngoan ngoãn.

Ngày hôm sau, khi đi ở sơn đạo gồ ghề lần nữa, Hứa thần tiên đã nghĩ như vậy.

Tiểu Thủy Giao ôm chần ngủ một đêm, nét mặt trông thật là thoải mái. Rời khỏi khách điểm, Hứa Đình mua một sọt táo, gương mặt nó nhất thời lộ ra vẻ thỏa mãn. Bây giờ, sau lưng Hứa Đình còn phải quàng theo một sọt táo, Kế Mông ngồi ở trên đồng táo ấy, ôm quả táo tròn tròn không khác gì cái đầu nó vào lòng, cắn một miếng, nét mặt càng lộ ra vẻ thích thú hơn nữa.

Nhưng vào lúc này, một trận gió lạnh chợt thổi đến, lá cây rơi lả tả, phía trước sơn đạo, một người đang đứng, tay cầm một thanh kiếm, mũi kiếm dưới ánh mặt trời lóe sáng lên, mũi kiếm lại hướng thẳng về phía Hứa Đình.

Bình thường mà nói, ở thế gian, trên sơn đạo vắng vẻ đột nhiên có kẻ ngồi đó chờ đợi, trên tay còn kèm theo lưỡi dao sắc nhọn đứng đó mà “tạo dáng”, loại người này chỉ có thể là —— ăn cướp.

Nhưng mà, Hứa Đình nheo mắt lại, cái người ở sơn đạo này quả là một thiếu niên tuấn mỹ với quần áo hoa lệ, đầu buộc ngọc quan, trên người mặc cẩm bào trắng toát, đai lưng được nạm bằng vàng ngọc, còn lộ ra một mảnh ngọc bội khác có chạm trổ hình rồng ở bên người nữa, quần áo thì tỏa sáng lấp lánh.

Hứa Đình cúi đầu nhìn lại chính mình, quần áo thì rách rưới, mặt thì đầy tro bụi, tự thấy bản thân mình giống cướp hơn là người kia.

Lại một trận gió lạnh thổi đến, thiếu niên kia lạnh lùng mà nói: “Đem cái sọt sau lưng ngươi giao ra đây!”

Hứa Đình tròn xoe đôi mắt, mũi kiếm của thiếu niên tuyệt mỹ tựa tuyết kia dưới ánh mặt trời chợt lóe lên: “Bằng không đừng trách ta không khách khí!”

Hứa Đình im lặng đứng đó, một lát sau, yên lặng mà đưa tay ra sau lưng, lấy ra một quả táo, đưa qua cho người kia.

Đôi mày của thiếu niên kia thoáng nhướng lên, kiếm quang đột ngột vút lên, dồn dập thẳng tiến, Hứa Đình vội vùng tay áo ngăn lại. Kiếm thế của thiếu niên kia quả thật sắc bén, từng chiêu từng chiêu đều nhắm vào điểm yếu của Hứa Đình mà tấn công, sau lưng Hứa Đình là một sọt táo, không kịp để lấy pháp bảo, tay không chống đỡ, mơ hồ có chút khó khăn, cao giọng nói: “Trên người các hạ có tiên khí của long tộc, hẳn là người thân của Tứ Hải Long Vương, mọi người đều là tiên liêu, vì cớ gì lại ở sơn đạo dùng đao kiếm để cướp đoạt sọt táo của tại hạ?”

Chẳng lẽ đối với yêu tinh lẫn thần tiên sống trong nước, táo lại là loại hoa quả cực kỳ quý hiếm như thế?

Thiếu niên kia sắc mặt đột nhiên lạnh băng, kiếm thế nhanh hơn, lạnh lùng nói: “Ngươi chỉ là một vị tiên quân tọa, thế nhưng lại lớn mật như thế! Còn ở đó giả vờ hồ đồ với ta!! Còn không mau đem hắc từ trong cái sọt kia giao ra!”

????!!!!!!

Giữa không trung bỗng nhiên bay đến hai hòn đá, đánh vào trên thân kiếm của thiếu niên kia, ngăn lại kiếm thế của hắn, Hứa Đình nhân cơ hội này phi thân lui về phía sau, cảm nhận được Kế Mông ở trong tay nắm chặt hai tay bám chặt vào xiêm y của hắn.

Vị thiếu niên ở sơn đạo kia, chẳng lẽ muốn cướp lấy Kế Mông sao?

Con Giao Long ngốc nghếch này chẳng lẽ lại có điểm gì đặc biệt, đáng để thiếu niên trong long tộc kia gây chiến như vậy?

Hứa Đình trông thấy ở phía dưới xa xa sơn đạo, bầu trời chợt xuất hiện một đụn mây, một công tử vận trường sam màu đỏ đứng cạnh thiếu niên áo trắng, thiếu niên áo trắng lập tức thu hồi trường kiếm. Hồng y nhân hướng về phía Hứa Đình khẽ cười cười, chấp tay: “Xá đệ vô phép, mạo phạm các hạ, mong lượng thứ.”

Long khí, long khí tức thì dày đặc hơn ở bốn phía. Hứa Đình kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ các hạ làcủa Long Vương.....”

Hồng y nhân nói: “Đông Hải Long Vương chính là gia phụ của ta.” Ánh mắt như biết nói, lại nhìn về phía sau lưng Hứa Đình, Hứa Đình cảm thấy được một cơn hàn khí lạnh thấu xương đang xuyên qua vai mình.

Hai cái tay bé xíu đang bám chặt xiêm áo sau lưng y, lại chậm rãi buông ra, Hứa đình nghe thấy sau lưng phát ra tiếng vỗ cánh lạch cạch lạch cạch, tiếp theo là một âm thanh khá rụt rè: “Nhị, Nhị ca ~ Thất ca.....”

5. Chương 5: Nhận Người Thân

Hứa Đình cảm thấy được, sự tình tới nước này, thật sự rất là kỳ lạ.

Nhị thái tử cùng Thất thái tử của Đông hải long vương thay phiên nhau đem tứ trảo trùng ôm vào trong lòng, xoa nó đầu nó, nói: “Kế Mông, cùng các ca ca về nhà đi, phụ vương và mẫu hậu đều rất nhớ đệ.”

Tứ trảo trùng —— con Giao Long gốc kia —— cư nhiên là ấu tử của Đông Hải Long Vương. Chuyện này..... Hứa Đình nghĩ, phải không đó, chẳng lẽ bản thân mình đang gặp phải đại vận?

Tiểu Thủy Giao ở trong lòng Nhị thái tử lắc lắc cái đầu, nhìn Hứa Đình: “Đệ muốn đi cùng với hần.”

Hứa đình nhất thời cảm nhận được, ánh mắt vốn lạnh buốt như đao của Thất thái tử đang nhìn thẳng vào chính bản thân mình. Hứa Đình ho khan một tiếng, thẳng tắp lưng lên. Thất thái tử lạnh lùng nói: “Dám đem long tử của Đông Hải bắt về làm sủng thú, rõ ràng là sỉ nhục long tộc Đông Hải của ta! Bất quá là Bảo Linh Đạo Quân Tọa (* chỉ chức vụ cao cấp

), cư nhiên lại khinh người quá đáng như vậy! Đệ chớ sợ, để thất ca đưa đệ đến trước mặt Ngọc Đế, thỉnh Ngọc Đế anh minh xét xử.”

Hứa Đình lộn chết không sợ nước sôi bỏng mà đứng đờ ra đó, thầm nghĩ, ngộ thương có thể tùy theo mức độ mà xử phạt nhẹ đi, không biết “Thâu lâm” có thể cũng phạt nhẹ đi chút đỉnh hay không.

Cái đuôi Kế Mông giật giật, cúi đầu nói: “Đệ, đệ chính là cam tâm tình nguyện đi theo y. Phụ vương nói đệ là kẻ vô dụng, đệ ở trong Hàn đầm đã rất cố gắng nhưng không có tiến bộ gì, cho dù bây giờ quay về long cung đi nữa, cũng không giúp được việc gì. Hần nguyện ý mang theo đệ, lại cho đệ ăn tảo nữa.”

Nhị thái tử thở dài một hồi: “Đệ thật sự muốn như vậy sao?”

Hứa Đình mang theo Kế Mông trở về dưới chân núi Lạc Hà của Bảo Linh Đạo Quân, đầu óc vẫn còn chút choáng váng.

Không nghĩ tới vị Nhị thái tử của Đông Hải Long Vương kia cư nhiên lại thần thần như thế. Chỉ một câu “Đệ thật sự muốn như vậy sao?” sau đó, xoa đầu tiểu Thủy Giao một chút, rồi nhìn Hứa Đình, dường như trong nháy mắt Kế Mông liền bị nhét vào trong tay hần. Nhị thái tử nói một cách khách khí: “Xá đệ sau này phiền người chiêu cố.” Thất thái tử thì mặt mày hằm hằm: “Hần nếu có chút gì bất trắc ta tuyệt đối không tha cho ngươi.” Rồi nhẹ nhàng một trận tiên phong thổi đến, thoát cái đã không thấy bóng dáng hai người họ đâu, chỉ còn lại Hứa Đình há to cái miệng mà ngơ ngác ngác đứng ở sơn đạo.

Kế Mông vỗ cánh nhìn hần, vẻ mặt có chút lấy lòng nói: “Ta có thể lại được ăn tảo không?”

Hứa Đình nhìn thấy cái bụng tròn vo của nó, bất đắc dĩ nói: “Được.”

Dưới chân núi Lạc Hà, Hứa Đình xách lấy hai cái cánh của Kế Mông đem nó đến phía trước mặt: “Phía trước là đạo tràng (* nơi làm pháp thuật) của sư phụ ta. Người này..... cư xử rất là nhiệt tình với kẻ khác, ta đưa ngươi đi gặp người.”

Kế Mông ôm cái hột tảo rồi gật gật đầu.

Hứa Đình buông cái cánh nó ra, xoa xoa đỉnh đầu nó: “Người cùng hai vị ca ca kia của ngươi..... Là cùng một vị phụ vương, cùng vị mẫu hậu sinh ra sao?”

Kế Mông gật gật cái đầu.

Hai mắt Hứa Đình lấp lánh: “Nói cách khác, sau này ngươi trưởng thành sẽ trở thành Thanh Long.”

Kế Mông lại gật gật cái đầu.

Sắc mặt Hứa Đình như hoa nở mùa xuân. Hắn nhìn lên phía áng mây lượn lờ trên đỉnh núi Lạc Hà, tựa hồ thấy chính mình cười trên một con Thanh Long, ở tận phía trên trời cao, thuận gió mà đi.

Từ lúc là ấu long đến khi trưởng thành thành Thanh Long, bất quá mất nhiều nhất một hai trăm năm. Một hai trăm năm sau, ở trên thiên đình, có ai so được với thần thú của Hứa Đình tiên ta?

Hứa Đình tâm hoa nở phóng mà dẫn theo Kế Mông, vào trong chính điện đạo trường của Bảo Linh Đạo Quân.

Sư huynh đệ của Hứa Đình nghe được tin hắn lên núi liền chạy vội vào trong điện, thông báo với Bảo Linh Đạo Quân: “Sư phụ, sư phụ, Hứa Đình đã trở về, thần sắc rất phấn khởi, nghe đâu có mang về một con linh thú kỳ lạ.”

Bảo Linh Đạo Quân đang ở tọa ỷ ngủ gà ngủ gật, vừa nghe tin này tinh thần liền phấn chấn trở lại: “Đâu, đâu? Hứa Đình có thể bắt được kỳ thú? Để bốn tọa đi xem thử!”

Khi Hứa đình bước vào chính điện, Bảo Linh Đạo Quân đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, sư huynh đệ trong điện xếp hàng thẳng tắp, ánh mắt mọi người sáng quắc, đều hướng về phía trên người Hứa Đình.

Hứa đình mặt mày tươi rói, bước chân xuân phong hoan hỉ. Bảo Linh Đạo Quân nói: “Hứa Đình ui, vì sư nghe nói con bắt được một con kỳ thú, có phải hay không mau lấy ra cho sư xem đi?”

Hứa Đình nói: “Quả thật trân quý, sư phụ nhìn sẽ biết liền.” Các sư huynh đệ ngóng dài cả cổ, mắt nhìn Hứa Đình vô cùng đặc ý gỡ một cái cũi trúc phía sau lưng xuống.

Một con tứ trảo tròn tròn vo từ trong cũi trúc vỗ cánh chậm chạp bay ra.

Các sư huynh đệ nhất thời không biết nói gì.

Bảo Linh Đạo Quân lại nhíu mày nói: “Người..... Không phải là tiểu Kế Mông của lão Đông Hải Ngao Quảng sao?”

Kế Mông nâng đôi mắt ngập nước lên, long lanh mà nhìn Bảo Linh Đạo Quân. Bảo Linh Đạo Quân cười to: “Hứa Đình, người như thế nào lại đem tiểu thái tử của Đông Hải thu làm sủng thú? Người của Đông Hải không tìm đến người gây phiền toái sao?”

Hứa đình ho khan một tiếng: “Tìm rồi, nhưng mà sau đó lại không có việc gì.....”

Bảo Linh Đạo Quân hòa ái nhìn Kế Mông mà cười nói: “Người ở long cung đã từng gặp qua ta, người đã quên rồi sao? Lại đây, lại đây, để ta ngắm xem nào.”

Kế Mông phẩy phẩy cái cánh nhỏ, chậm chạp bay về phía trước người của Bảo Linh Đạo Quân. Bảo Linh Đạo Quân đem nó đặt ở trên đùi, xoa xoa cái đỉnh đầu của nó.”Ta nhớ rõ lần trước ở Đông Hải long cung gặp người, là hơn hai ngàn năm trước. Sau lại nghe nói người gây họa, bị phụ vương người phạt đến trong một cái Hàn đầm để tự sám hối. Trải qua mấy ngàn năm, người vẫn cứ đáng yêu như vậy ah. Từ nay về sau người cứ ở cùng với Hứa Đình, nơi này có gì không quen, cứ việc nói với ta.”

Hứa đình đứng ở dưới bậc, lại giật cả mình.

Chạng vạng, Kế Mông đi theo Hứa Đình đến nơi ở của hắn. Đồ đệ của Bảo Linh Đạo Quân ở trong đạo trường đều có một cái viện nho nhỏ của riêng mình. Trong tiểu viện của Hứa Đình chỉ có ba gian sương phòng, hành lang gấp khúc rất tinh xảo, còn có một cái ao sen nho nhỏ.

Hứa Đình đẩy một tấm phiến ở cửa phòng ra, Kế Mông vừa thấy tấm đệm mềm mại lộ ra ở mé giường vội rung động chấp cánh mà bay đến đó trước tiên. Hứa đình ngồi ở ghế trên nhìn nó, thần sắc rất là nghiêm nghị.

“Người.....” Hứa đình mở miệng, đắn đo ngôn từ, “Người cùng hai vị ca ca mà ta đã gặp kém bao nhiêu tuổi?”

Kế Mông dựa vào đệm chần mà ngồi xuống, đưa hai cái tay bé xíu lên xòe ngón tay ra, đếm đếm.”Nhị ca lớn hơn ta hai trăm tuổi, Thất ca cùng tuổi với ta, chỉ là huynh ấy chui ra khỏi bụng mẫu thân trước ta một chút thôi. “

Hứa Đình nói: “Thất ca của ngươi đã là một con rồng trưởng thành rồi àh.”

Kế Mông thấp đầu nói: “Đúng vậy. Cho nên phụ vương mới nói ta vô dụng, nói ta không có lớn, chẳng khác gì phế nhân. Rõ ràng là rồng, vậy mà lớn lên lại giống Giao Long, người đem ta đưa đến Hàn đàm, muốn cho ta tu luyện một chút.....”

Hứa Đình xoa xoa huyệt thái dương: “Thì ra là thế. Vậy ngươi còn có bao nhiêu năm, mới có thể biến thành..... hình dáng thực sự của con rồng.”

Cái cánh nhỏ của Kế Mông run run lên: “Ta không biết.”

Hứa đình hít một hơi thật dài. Hóa ra là vậy. Vốn tưởng rằng chính mình tìm được một con thần thú tốt nhất rồi, kết quả lại là một con tiểu Thủy Giao vĩnh viễn cũng không lớn nổi.

Hứa đình vô cùng thổn thức, trên mặt có chút thất vọng. Kế Mông nhìn sắc mặt của hắn, mơ hồ đã nhận ra điều gì, vội vàng nói: “Kỳ thật, kỳ thật, ta có thể lớn lên. Thật ra là ta đã từng lớn lên! Rất nhiều rất nhiều năm trước, có mấy người vì đi kiếm một vài tảng đá, đi phong ấn một cái đại môn. Khi đó ta đi theo bọn họ, ta biến thành hình dáng của rồng. Nhưng mà, rất cuộc, khi có một nữ nhân bị đánh một chưởng rất lợi hại, ta dùng năng lực quá nhiều, lại bị biến trở về như bây giờ.”

Hứa đình ngoáy ngoáy cái lỗ tai, “Ồ, như vậy đám người đi cùng ngươi khi đó đâu rồi.”

Kế Mông lại gục đầu xuống: “Nghe nói bọn họ thật ra cũng từng là thần tiên, bất quá khi đó lại muốn làm người phàm. Về sau, bọn họ đã đi rồi. Ta tự mình trở về trong đầm U Tức. Đám Bạng tinh nói, người phàm thì sống không được lâu. Ta thực hy vọng bọn họ lại đến tìm ta. Nhưng mà không có ai tới hết àh.” Nước mắt giọt ngấn giọt dài bắt đầu rơi lạch cách lạch cách xuống tấm trái giường, nhìn những giọt nước mắt cứ tí tách mà rơi xuống như thể Hứa Đình cảm thấy vô cùng đau xót.

Kế Mông khụt khịt nước mũi, Hứa Đình trơ mắt mà nhìn nó nâng một góc chăn lên cọ cọ mặt. Nó khóc thút tha thút thít nghẹn ngào nói: “Đám Bạng tinh nói, ta cuối cùng cũng không thể tìm thấy bọn họ. Đây là kết quả kết giao bằng hữu với người phàm.” Nó nâng mặt lên, đưa hai mí mắt sưng húp nhìn Hứa Đình, “Ngươi là thần tiên, ngươi sẽ không giống bọn họ cuối cùng lại bỏ rơi ta, không cho ta tìm thấy ngươi đúng không.”

Hứa Đình trầm mặc mà nhìn nó một lúc thật lâu, vỗ vỗ đầu nó: “Đi vào trong trong hồ nước rửa mặt rồi ngủ đi, cả ngày hôm nay đi đường lâu như vậy hẳn ngươi đã mệt rồi.”

6. Chương 6: Thanh Long

Kế Mông cảm nhận được, từ ngày nó đến đây, Hứa Đình đối với nó không còn quan tâm như lúc đầu.

Tuy rằng nó mỗi ngày vẫn nằm ở một góc trên giường của Hứa Đình mà cuộn tròn lại ngủ, Hứa Đình cho nó ăn táo, nó có thể tự do bay đến mọi nơi, thậm chí nó còn có thể nằm ở trên cái giường nhỏ ở chỗ hành lang gấp khúc mà hóng gió ngủ nghỉ. Kế Mông vẫn là cảm thấy được rằng, Hứa Đình đối với nó không còn tốt như trước kia nữa.

Hứa Đình không giống những tiểu tiên khác đem thần thú của mình đi tu luyện cùng, luôn một mình luyện công, bắt nó phải ở trong viện. Hứa Đình ngay cả lời nói đồng ý giữ nó lại bên mình làm thần thú cũng chưa từng nói qua.

Một ngày kia, Hứa Đình luyện công trở về, ôm trong lòng một con tiểu hổ có hoa văn màu trắng. Tiểu hổ từ trong lòng Hứa Đình nhảy lên trên mặt đất, hóa thành một nam đồng chừng mười hai mười ba tuổi, cái đuôi dài màu trắng có đường vân đen ở phía sau cứ đong đưa đong đưa, trên đỉnh đầu có hai cái lỗ tai bóng loáng đang vênh vênh lên, nó bổ nhào về phía Kế Mông, xách hai cái cánh bé xíu của thẳng nhỏ lên, lấy tay chỉ chỉ vào đầu của nó.

Hứa Đình cười hì hì mang Kế Mông từ trong tay nó ra: “Nó không phải là đồ chơi đâu, lại đây nào, để ta nói cho ngươi biết, nó là tiểu thái tử Kế Mông của Đông Hải Long Vương. Kế mông, nó là A Thiên.”

A Thiên nghiêng đầu nhìn nhìn Kế Mông, lộ ra hai cái răng nanh, hắc một tiếng.

Kế Kông rất cục cựa cũng hiểu được, Hứa Đình đúng là ghét bỏ nó.

A Thiên dường như rất thích bắt nạt Kế Mông, mỗi ngày khi Hứa Đình vừa đi, hắn lại ở ngay trong viện trên ghẹo Kế Mông, xách hai cái cánh của nó lên, bắt nó phải đong đưa tới lui, lại ném nó vào trong ao nước nhỏ. Hóa thân thành nguyên hình của tiểu Bạch hổ, xem Kế Mông như con bướm mà bỏ nhào đến bắt. Kế Mông bay rất chậm, lại không cao, A Thiên một phát đã vừa vịn tóm được nó, ôm lấy nó mà lấn lộn. Hắn còn chiếm lấy cái giường nhỏ ở phía hành lang gấp khúc, đem cái giường nhỏ ấy vào trong viện, nằm ở trên đó mà phơi nắng nghỉ ngơi.

Một buổi sang nọ, A Thiên đang nằm trên chiếc giường nhỏ mà phơi nắng nghỉ ngơi, vẫy vẫy cái đuôi về hướng hành lang gấp khúc rồi nói với Kế Mông: “Aiz, ngươi không phải là rất muốn biết, vì có gì mà Hứa Đình lại dẫn ta về đây sao?”

Kế Mông gật đầu.

A Thiên gác chân lên mà nói: “Đương nhiên là dùng ta để làm thần thú cho hắn cười áh. Ngươi cũng biết, thần tiên bọn họ ai cũng cần phải có thần thú để cười. Vốn dĩ mỗi người chỉ có thể dưỡng một con thôi, nhưng mà ngươi thì lớn không nổi, làm sao mà làm thần thú cho người ta cười được. Hứa Đình đành phải tái dưỡng ta thôi.”

Kế Mông im lặng mà cúi đầu, hóa ra nó không có đoán sai, Hứa Đình quả thật là ghét bỏ nó, muốn tìm thần thú khác để thay thế nó, bởi vì nó vô ích.

Hứa Đình đối với A Thiên tốt lắm, lúc Hứa Đình trở về, A Thiên lập tức biến thành tiểu hổ nằm ở trên giường của hắn mà ngủ. Hứa Đình còn giúp A Thiên gãi ngứa, Hứa Đình chưa từng giúp kế mông gãi ngứa qua.

Kế Mông ngồi xổm trên tấm chăn bông, tủi thân co người lại mà gặm quả táo. Hứa Đình thường xuyên dùng đầu ngón tay chọc chọc vào bụng nó, “Ăn nhiều như vậy, coi chừng không thể bay được nữa đó.”

Một ngày kia, Tây Thiên Vương đến làm khách tại phủ của Bảo Linh Đạo Quân, các đệ tử đều phải đi tiếp khách, Tây Thiên Vương cùng Hứa Đình rất thân với nhau, qua ba tuần rượu, lại nhìn Hứa Đình mà cười nói: “Nghe nói tiểu tử ngươi bắt được con trai của Đông Hải Ngao Quảng làm thần thú?” Hứa Đình cười gượng một cái, chuyện này xem ra toàn bộ Thiên Đình ai cũng đều nhắc đến.

Tây Thiên Vương nói: “Lợi hại, lợi hại! Quả là anh hùng xuất thiếu niên! Trong thiên đình này không có ai có thể thu phục được rồng để cười, ngươi là người đầu tiên!” Vô vô bả vai Hứa Đình, “Hôm nay ta cũng dẫn theo một con thần thú để cười đến đây, là do Bắc Thiên Vương thu phục rồi tặng lại cho ta. Ta để xích nó ở một cái cây bên cạnh điện, ngươi có muốn đi xem thử không?”

Hứa Đình vui vẻ đáp ứng, theo Tây Thiên Vương đi đến bên cạnh điện, xa xa thấy bóng dáng của trân thú, ở trong lòng thầm reo lên đúng là bảo bối áh.

Tọa kỵ của Tây Thiên Vương, đúng là Hứa Đình đã từng gặp qua con mãnh thú Hỏa kỳ lân này.

Hỏa kỳ lân thập phần có linh tính, nó vốn đang nằm sấp xuống mà ngủ gà ngủ gật, nghe thấy tiếng động, vội nhướng nửa mắt lên, liếc một cái nhìn thấy Hứa Đình, liền nhận ra chính là cừu nhân (* kẻ thù).

Vì thế Hỏa kỳ lân thét lên một tiếng giận dữ, vùng ra khỏi xiềng xích, uy dũng mà tiến đến phía trước.

Trong nhất thời khói báo động cuộn cuộn nổi lên, Hỏa kỳ lân phun lửa phun khói, nháy mắt đốt cháy một tòa lầu bên cạnh điện.

Tây Thiên Vương, Bảo Linh Đạo Quân và các vị tiên đồ cùng nhau xông lên, thay nhau đại chiến với Hỏa kỳ lân. Hỏa kỳ lân nhìn chằm chằm vào Hứa Đình, xông đến bên trái tấn công bên phải, mọi người đành khoanh tay đứng nhìn, trơ mắt nhìn nó cứ nhắm vào Hứa Đình mà tấn công, phun ra một ngọn lửa ——

Bỗng nhiên, một luồng điện quang xuất hiện, đánh vào trước mặt Hỏa kỳ lân, ngăn trở thế tấn công của nó, cuồng phong từng trận, thổi tan khói đặc, mây đen tụ lại, sấm chớp xuất hiện, mưa to ập đến như trút nước, dập tan ngọn lửa mà Hỏa kỳ lân vừa phun ra.

Chúng tiên liền ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một đám mây đen trên đỉnh đầu của Hứa Đình, một con Thanh Long sáng chói đang uốn lượn, nuốt mây phun sương, trút mưa tạo sấm.

Hỏa kỳ lân đương nhiên không địch lại chúng tiên, bị hậu sinh bắt giữ. Hào quang trên Thanh long dần dần mà nhạt đi, mưa dần dần nhỏ lại, mây dần dần mà tan ra. Cuối cùng, lạch cạch một tiếng, một thân hình tròn vo bé xíu lăn lông lốc, rớt xuống trước mặt Hứa Đình.

Hứa đình nâng nó lên, nó giãy giụa, hai cánh khê rung động, nhìn Hứa Đình mà nói: “Người xem, ta không có lừa người, ta thật sự có thể biến thành hình dáng của một con rồng.”

Hứa Đình hung hăng mà xoa nhẹ đỉnh đầu của nó, trầm giọng nói: “Ta đương nhiên biết người có thể! Ta có nói là không tin người sao?”

Tây Thiên Vương trịnh trọng mà bồi hoàn mọi thứ sau đó, rồi kéo Hỏa kỳ lân hồi phủ. Hứa đình cũng ôm Kế Mông trở về nơi nghỉ ngơi của mình. Đặt Kế Mông lên tấm chăn bông, Hứa Đình lại sờ sờ đầu nó: “Sư phụ nói cho ta biết, muốn hóa giải pháp thuật mà người đã tiêu hao tinh lực quá độ năm đó chỉ có phương pháp là cho người ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, không tu luyện cũng không được động đến pháp thuật, ba bốn trăm năm sau là có thể dưỡng thật tốt. Thật vất vả mới dưỡng người được như thế này vậy mà chỉ trong hôm nay tinh lực đã bị người đem tiêu hao hết sạch. Muốn nhìn thấy người lớn lên, có thể làm thần thú của ta, e là phải chờ thêm một ngàn năm nữa.”

Kế Mông rụt rè trong tấm chăn: “Người có thể đi tìm A Thiên làm tọa kỵ cho người.”

“A Thiên?” Nét mặt Hứa Đình vô cùng kinh ngạc, “Hắn là thần thú của sư huynh ta, sư huynh xuống núi làm việc, ủy thác cho ta chăm sóc hắn vài ngày. Hắn không nói cho người biết sao?”

A thiên đi rồi, bởi vì sự phụ cùng sư huynh của Hứa Đình đã trở về. Lúc đấy A Thiên túm lấy hai cái cánh bé xíu của Kế Mông, cười hì hì rồi lấy tay chỉ vào đầu thằng bé.”Hắc hắc, lời ta nói lúc trước với người đều là gạt người áh, ai biểu người ngốc như vậy.”

Hứa Đình nhìn thấy A Thiên với sư huynh mình sao mà tính nết giống nhau quá, đành ưu sầu mà nói, đứa nhỏ này, đi theo sư huynh cái tốt không học, chỉ học toàn tính xấu của hắn thôi.

Kế mông thực sự rất vui vẻ, bởi vì Hứa Đình nói với nó, “Người là thần thú của ta, ta về sau sẽ không thể có thần thú khác, cho nên người phải dưỡng thật tốt.” Kế Mông mỗi ngày đều ôm quả táo mà bay tới bay lui, thực rất hạnh phúc.

Giữa trưa ánh mặt trời chói sáng, Hứa Đình ngủ trên cái giường nhỏ ở hành lang gấp khúc, mơ thấy một giấc mộng.

Hắn mộng thấy chính mình đang cười trên một con Thanh Long, ở tận phía trên trời, ngự phong mà bay lượn.

Hứa đình nhin không được nở một nụ cười đắc ý, đương nhiên, đợi giấc mộng này trở thành sự thật, còn phải đợi một khoảng thời gian rất lâu rất lâu. Kế Mông đang ôm hạt táo phía trước ngực mà cắn, miệng thì khò khè khò khè, hai má chột xuất hiện hai khối đỏ ửng, xem chừng đang vô cùng thích thú thỏa mãn, nước miếng cứ nhiều tí tách ở phía vạt áo trước của nó.

Kế mông cũng mơ thấy một giấc mộng.

Nó mộng thấy mình có hình dáng cũng giống như Nhị ca, thật sự biến thành bộ dáng giống như con người, cùng Hứa Đình sóng vai đứng ở trên đám mây, ngắm nhìn từng làn gió thổi qua, thanh sam nhẹ nhàng bay.

—— Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-tien-thu>